

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 23

9. června 2013

Cena: 8 Kč

VÍTE, KDE JE KŘEMŽE?

Za místo letní rodinné dovolené jsme vloni zvolili jižní Čechy. Každý si asi ihned vybaví krásy Českého Krumlova či Českých Budějovic, rybníky na Třeboňsku, malebnou Hlubokou nebo třeba velebnost šumavských hvozdů. My jsme si však vybrali méně známý Blanský les, utěšenou kotlinu severozápadně nad Krumlovem vroubenou prstenem lesnatých kopců, jimž vévodí zdaleka viditelná Klet' s nejstarší rozhlednou v českých zemích.

Neznajíc tento kousek země netušili jsme ani, že v Křemži, městečku v údolí pod Kletí, je už od počátku naší církve náboženská obec, která si v roce 1932 vystavěla Husův sbor a nedaleko od něj, na břehu Starostenského rybníka, má svou malou faru. Až teprve když jsme se začali zajímat blíže, vyšlo najevo, že náboženská obec je již delší čas administrována, faru nedávno opustil nájemník a je tedy možné se v ní ubytovat. Se sestrou jáhenkou Marií Heřmanovou, která má Křemži na starosti, jsme se rychle dohodli, a tak se útulný domek stal v posledním prázdninovém týdnu základnou, z níž jsme podnikali výpravy po úhledné krajině Podkletí. Leccos z ní je snad i širší veřejnosti známo: mimo samotnou Klet' jistě Hološovice, ves zařazená pro jedinečný soubor staveb selského baroka na seznam památek UNESCO, zřícenina Dívčího kamene, třísovské keltské oppidum či nedostavěný klášter v Kuklově. Ale i pouhá potulka lukami a pastvinami mezi neznámými osadami a usedlostmi nabízí mnohou potě-

chu. Jen těch křížků, božích muk a kapliček, jež sice zdobí naši zem již po staletí, zde však, zdá se, víc než kde jinde; snad jsou nápadnější i tím, jak je zdejší lidé udržují a krásí. Dáte-li se s místními do letního hovoru, pochopíte: jsou ochotní, vstřícní a srdeční. Taková je i sestra jáhenka, jak jsme ji stihli za těch několik dní poznat. A také neúnavně činorodá. Pochopili jsme to třeba z bluesového koncertu Jana Spáleného, který promptně a na poslední chvíli ve sboru zorganizovala, ale také, a to těší ještě víc, z bohoslužeb, při nichž je věrný kruh účastnic poslední dobou občerstvován nově přichozími: hledajícími, nalezenými, pozvanými, starými, mladými i matkami s houfcem dětí.

Soudím, že se tu zárokuje modlitební úsilí sestry jáhenky i pastorační zkušenosti z jejího druhého působiště – borovanského Nazaretu a Domečku v Trhových Svinech. A právě zdejší děti byly prvními návštěvníky, kteří v rámci svého hudebního tábora loni v červenci zabydli křemžskou faru. Po vzoru svého Domečku ji pojmenovaly Chaloupka. To jsme alespoň vyčetli z nově založené návštěvní knihy na faře, uvozené slovy Žalmu 127: *Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.*

A tak máte-li chuť strávit nějaký čas v půvabném koutu jižních Čech, neváhejte, dveře Chaloupky jsou vám otevřeny. I díky vašemu zájmu a podpoře může být nové a nadějně dílo ve zdejší náboženské obci požehnáno.

Marcel Sladkowski

V pátek 24. května probíhala v Křemži tak jako v mnoha jiných náboženských obcích Noc kostelů. Přichozí si mohli vyzkoušet a splnit několik úkolů, např. zkoušku trpělivosti – lovení dřevěných rybiček, hledání křížů a křížků ve sboru a malování na schodech. Odvážní vystoupali do věže kostela a mohli si zazvonit na zvon. Součástí programu byl také zpěv s doprovodem varhan. Noc kostelů pokračovala v pondělí 27. května, kdy do Husova sboru přišly děti z MŠ a ZŠ v Křemži – z výuky náboženství.

Výsledkem bylo radostné obohacení ve vzájemného setkání v prostorách, které vybízejí ke ztišení, zamyšlení, zastavení se, ke sdílení, zpěvu, chválám a modlitbám. Díky a chvála našemu Pánu...

Ze zahájení Noci kostelů v Lounech. Na vibrafon při dětském představení hrála Ivana Derflerová (varhanice a předsedkyně rady starších) a její kolegyně Veronika Brecklová, obě učitelky ZUŠ Louny. Malé děti v maskách zvířátek jsou děti z pěveckého sboru „Pastelka“ se svou vedoucí – paní učitelkou Veronikou Studenou. Noc kostelů zahajovala i moderovala místní duchovní Helena Smolová

NOC KOSTELŮ V PŘÍBRAMI OSMIHODINOVÝ PESTRÝ PROGRAM PRO DĚTI I DOSPĚLÉ

Již při odpoledním programu se sešlo na zahradě Sboru Mistra Jakoubka ze Stříbra v Příbrami na Březových Horách na třicet dětí. Některé přišly poprvé, jiné do sboru chodí se svými rodiči či prarodiči. Nováčky nebyly ani děti z dětského domova z Dubence, zřízeného pražskou diecézí naší církve. Jejich obrázky zdobily interiér sboru společně se dvěma výstavami. Fotografie Petra Čížka dokumentují pěvecké sbory na Příbramsku při Festivalu pěveckých sborů Příbram, který organizuje Komorní sbor Mistra Jakoubka ze Stříbra. Výstavu o životě naší církve v době okupace připravil Martin Jindra, pracovník archivu pražské diecéze. Prostor zdobily i malé dřevěné kříže, na něž děti připevňovaly obrázky apoštolů, které na zahradě hledaly.

Večerní program začal společným zvoněním. Po úvodním slovu místní duchovní Jany Skořepové nabídl komentovanou prohlídku prostor Martin Jindra, po níž se sbor zaplnil posluchači Komorního sboru. Vystoupil s programem duchovních písní od nejstarších až po současné. O hodinu později se mnozí zaposlouchali do flétnového koncertu A. Vivaldiho s doprovodem varhan a poté se hudební žánr opět změnil – ve vystoupení saxofonisty Reného Eichenmanna, který k pobavení všech zařadil i známou hudbu z filmu Růžový panter a během svého vystoupení vystřídal dva saxofony. Mezi koncerty byly otevřeny obě výše zmíněné výstavy, proběhla další komentovaná prohlídka a lidé se také mohli podívat na třicetimetrou věž kostela.

Duchovní a vysokoškolská pedagožka Hana Tonzarová vložila význam svátků Šavuot v židovské tradici a Svatošvanských svátků v křesťanské tradici a ukázala na jejich propojení s předcházejícími Velikonocemi – Pesahem. Když se v rámci výkladu pokoušela – podobně jako předtím s dětmi – dát s přichozími dohromady Desatero, jaké bylo překvapení, že podobně jako děti ani dospělí ho vyjmenovat až na výjimky nedovedou!

Poslední část Noci kostelů patřila ztišení a modlitbám uvozeným zpěvem písní z Taizé. Tiché modlitby v interiéru vystřídal přímluva venku před sborem se svícemi v rukou za rodiny, za trpící i bloudící, nemocné, za stížené katastrofami, za město Příbram, všechna města a místa, naši vlast i celou zemi. Noc kostelů jsme ukončili po požehnání opět společným zvoněním před půl dvanáctou v noci.

Díky patří všem, kteří se zapojili do příprav a uskutečnění programu, ale též sestřím, které připravily pohoštění a trpělivě ho po celý večer návštěvníkům kostela nabízely. Díky patří i našim ekumenickým přátelům z Římskokatolické církve, kteří se tradičně zasadili o to, že program kostelů ve městě Příbrami, které se do akce zapojily, byl uveden na společných plakátech. A díky patří i městu, protože opět zajistilo mezi jednotlivými kostely linku MHD, díky níž mohli mnozí mezi jednotlivými kostely cestovat. I přes organizační náročnost jsme se opět utvrdili v tom, že Noc kostelů přináší mnohé dobré jak pro návštěvníky, tak i pro organizátory a aktéry programů, a vyprošujeme jí požehnání do dalších let.

Hana Tonzarová

BUĎME ZBOŽNĚJŠÍ

Novým biskupem brněnské diecéze naší církve se na dalších sedm let stal Mgr. Juraj Jordán Dovala, farář v Hodoníně a administrátor náboženské obce v Břeclavi, spisovatel, muzikant, člověk širokých zájmů... V roce 2006 byl zvolen v Hodoníně předsedou České křesťanské akademie. Obrátili jsme se, tak jako na další nové biskupy, na bratra Dovalu s několika otázkami.

Studoval jste na Pravoslavné teologické fakultě v Prešově, do Církve československé husitské jste vstoupil v roce 2002. Někde jsem také četla, že vaše křesťanství má otevřenou náruč. Tuším, že je vám blízká svoboda svědomí, charakteristická pro naši církev.

Kdy a proč jste se vlastně rozhodl pro službu Bohu?

Pocházím z katolické rodiny, ale vyštudoval som pravoslávnu teológiu, pretože v tom čase sa laicky na Slovensku katolícka teológia študovala nedala. Bohatosť pravoslávnej spirituálnej tradície je hlboká, autentická a veľmi inšpirujúca. Dekan fakulty ma počas štúdia viackrát oslovil, aby som sa stal pravoslávnym kňazom. V ortodoxii mi však chýba väčšia citlivosť pre problémy súčasného sveta a dialóg s ním. Naša cirkev ma pritiahla osobou Majstra Jana Husa, ktorého od mala obdivujem, a dôrazom na otvorenosť, slobodu svedomia a ekumenizmus. Na oplátku však musíme pracovať

na hlbšom duchovnom rozmere, ktorý je v kresťanskej tradícii východu tak zreteľne prítomný.

V čem spatřujete těžiště biskupské služby v diecézi a v celku církve?

Nadviažem na predošlé a poviem to jednoducho: buďme zbožnejší. Viac duchovní, viac kontemplatívni a „priateľskí k Bohu“. Potrebuje to celá cirkev ako soľ. Hľadáme predovšetkým Božie kráľovstvo a nie ľudské malichernosti. Rád by som, aby sme čo najviac čerpali zo základných prameňov kresťanstva a viac sa modlili. Aby našim centrom nebol humanizmus, vedecké poznanie a národ či vlastenectvo, to sú okrajové veci, ale Ježiš Kristus. Pokračování na str. 3

Husův Sbor v Křemži byl slavnostně otevřen 1. května 1932 a základní kámen byl položen 6. července 1931. Podle zápisu v pamětní knize byla věž postavena ze 130 000 cihel. Na sboru, který se stavěl za bratra faráře Josefa Novotného, je citát od M. Jana Husa: „Abyste se milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli.“

KDO PŮSOBÍ POKOJ

Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy.
Jan 16,13

Liturgický sousled nám pomáhá, jak si připomínáme při kázáních i v průběhu biblických hodin. „Vánoce: Ježíš se narodil, abychom my zemřít nemuseli – Velikonoce: Vzkříšení, abychom našli zaslíbení dobrého budoucího věku – a do třetice Svatodušní svátky, protože potřebujeme Přímlyvce, tedy oslovení Duchem svatým.“ Tento Přímlyvce a Utěšitel, Duch pravdy, Paraklétoš, nám nabízí svoji pomoc. V jeho přístupu k nám se promítá prosba, napomenutí i útěcha. Svatodušní je časem, který prožíváme obdobně jako učedníci na cestě do Emauz. Všechno znali, slyšeli od Ježíše, ale ničemu nerozuměli. I my známe biblické perikopy, pamatujeme si podobenství, všechno to jsme mnohokrát během let četli v Bibli i v biblických výkladech odborníků, slyšeli z kazatelny a při různých křesťanských setkáních. A přece musí přijít živý Ježíš, který Slovo otevře v našem srdci. Odehraje se důležitý okamžik, kdy začne působit Slovo v chrámu našeho srdce. Otevře se ve své síle a promítne se přetvářejícím blahodárným způsobem do našeho života.

Naším „chrámem“ je Všemohoucí a Beránek, oni se k nám sklánějí, aby se v nás otevřela a rozsvítila pravda života. Jsme jako již zmiňovaní učedníci u Emauz, s nimiž Pán hovořil nepoznán a jejich srdce hořelo. Procitli, rozpoznali svého Ježíše, když lámal chléb. Paraklétoš v nás otevírá naši vinu, chce, abychom ji vyznali, uvědomili si hřích a pravý stav věcí, s nimiž si bez Hospodina a Ježíše sami neporadíme. Bůh a Kristus si přejí, abychom cítili lítost a činili pokání v pokoře a úctě před svatostí. Zastánci nás uvede do pravdy, abychom poznali, že tu je přítomno milosrdenství Boží. Ocitáme se v pokorném rozpoložení kajcnosti, kdy litujeme svých činů a nejrůznějších přehmatů. Odkládáme pychu a ješitost, opouštíme konečně zarputilé setrávání v chybách a omylech – jsme potom schopni přijímat milosrdenství, které je hmatatelné a velkoryse nabízeno.

Jako kající lidé se skrze lítost dokážeme cele obrátit k Bohu. Bez pomoci Parakléta nemůže ovšem být pokání účinné. On nás učí prosit, napomáhá našemu duchovnímu rozvoji a utěšuje. Dává nám svůj pokoj. Nacházíme smíření, klid, otevíráme svou bytost proudu Božího odpuštění a milosrdenství. Nebyli bychom způsobili pro Boží království, kdybychom se obraceli zpět; Bůh je připraven z nás sejmout tíži minulosti, musíme však svobodně chtít. Dívejme se dopředu, rozeznávejme, že se nám dostalo odpuštění a milosti, abychom byli otevření celým svým nitrem pro spásu, pro věčnost.
Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

III. neděle po svatém Duchu

Hospodine, tebe vyvyšuji, neboť jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřálš mým nepřítelům, aby se nade mnou radovali.
ŽALM 30,2

První čtení: 1. Královská 17,17–24

Tužby pro dobu po Duchu svatém (I):

1. Abychom se slova Božího přidržovali a dokonaleji Boha poznávali, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom s Boží milostí spolupracovali a své spasení ve skutek uváděli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, bez tebe není nic dobré ani svaté. Prosíme tě, rozprostrí nad námi své milosrdenství a dej, abychom se tebou nechali vést ve všech duchovních i světských! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Galatským 1,11–24

Evangelium: Lukáš 7,11–17

Verš k obětování: Žalm 9,11

Verš k požehnání: Lukáš 7,16

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, dovolil jsi nám sdílet svátost těla a krve tvého Syna. Dej, ať nasycení tímto duchovním pokrmem a nápojem žijeme novým životem a sloužíme ti ve shodě s tvou vůlí! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 63, 82, 98, 101, 134, 338

NE KAŽDÝ, KDO MI ŘÍKÁ PANE, PANE

„Ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“ (Mt 7,22)

Matoušovo evangelium je evangelium psaným pro židy, jeho autorem je vzdělaný žid, který ovládal ještě jeden důležitý jazyk – řečtinu. Pro jeho původ se ještě biskup Papias z Hierapole (130 po Kr.) či velký teolog Origenes (z. 254) domnívali, že autorem bude jistě Matouš celník, jenž vše, co svou nelichotivou prořimskou službou nabyl, vrátil či rozdál.

Evangelista Matouš, respektive ten, kdo je autorem, míří svým výrokem na samotné srdce židovské víry – na Zákon. V osmdesátých letech 1. století, v době těsně po válce židovské, byla země nazvaná Římany posměšně Palestína (tj. země Filištínů) rozbitá napadř. Zákon, který po staletí zajišťoval náboženskou i kulturní celistvost a identitu lidu Izraele, byl potupen a zneuctěn. V Kázání na hoře, evangelista ústy Ježíše v tzv. blahoslavenství osvětluje hlubinu židovské krize své doby: blaze plačícím,

*Bože a Pane Pane nás všech
i každého z nás jednotlivě.
Jsi osobní náš Bůh.
Jen my jsme stále svoji.
Jaká to přednost
před tebou
zůstávat svůj?!*

chudým v duchu; blaze hladovějícím a žiznícím, blaze pronásledovaným. Za vsí tou bídou stojí Bůh, resp. to, co postupem času živého Boha nahrazovalo – Zákon! Slovo Zákon! Slovo milované i proklínané; slovo hluboké díky staletému opakování generacemi rodilých židů i židovských konvertitů; slovo vyprázdněné farizeji, kteří se pyšili svou úctyhodností vedle umouněnců z lidu; slovo svaté v ústech těch, co v něm viděli živý obsah Desatera Božích přikázání; slovo vyčpělé a na troud vysušené řečmi, jen tak „v ústech převalované“. Slovo, jež se stalo štítem, překážkou, valem, hrází, bezedným příkopem a hradbou, která bránila ke vstupu do bydliště Hospodinova. Až Hospodinovo vlastní Slovo (Logos) stalo se v Synu branou, jíž se vstupuje k Otcí nebeskému. K tomu, jehož nazýváme Hospodin, Stvořitel, Otec, Vládce, Pán a především Bůh (theos, deus). Je neuvěřitelné, jak mocně Ježíš Kristus udeřil do ochranného štítu, který odděloval stvoření (člověka)

*Ptám se svých pohledů
ptám se svých slov
ptám se svých kroků i skutků
svých se ptám.
Ohlížíte se vyjadřujete jdete
a naplňujete Jeho vůli?*

a Stvořitele (Boha). Ještě neuvěřitelnější však je, jak jeho nástupci, zvaní kristovci, dokázali tento, náhle se lidským srdci otevřivší živý pojem Bůh, zatemnit, ba znovu „uzákonit“. Ne nadarmo dodnes mnozí židé, křesťané i muslimové vzpomínají na chasidského myslitele Martina Bubera, který v knize *Každého dne nový den* napsal: „Slovo Bůh je nejzatiženější ze všech lidských slov. Žádné nebylo tolik zhanobeno, tak na cáry roztrháno. Leží v prachu země a nese břemeno nás všech.“ Toto nejsou slova do sebe uzavřeného mystika, jakkoli může být mystika uchvacující a vzrušující (Jan od Kříže). Nejsou to slova zapáleného reformátora, jakkoli i on může rozbít starý sen a povolat lid k novému (Martin Luther). Není to ani slovo racionálně zaměřeného humanisty (např. T. G. Masaryka), od něhož bychom takový výrok čekali. Je to výrok muže hluboce ponořeného do radosti všudy přítomného Boha.

Martin Chadima
Dokončení příště

*Křesťanská víra?
To je posun v nás.
Co nám leželo v žaludku
leží nám najednou na srdci.*

Ze sbírky
Ptám se svých slov
Aloise Volkmana

Nad Písmem

VZKŘÍŠENÍ SYNA NAIMSKÉ VDOVY

L 7,11–17

Evangelia vyprávějí mnoho příběhů o uzdravení, překonání nebezpečí, vyhnání zlých duchů. Ti, kdo si přáli od Ježíše pomoc, za ním přicházeli s prosbou a překonávali při tom překážky: odmítání ze strany učedníků nebo zástupu, museli křičet nebo i probourat střechu. Vdova z našeho příběhu k tomu již nemá sil. Jen pláče. Nachází se v krajní situaci, prožívá smrt svého syna, ale i sebe sama. Smyslu života, nadějí, směřování. Čeká ji jen bezradné přežívání ze dne na den v odkázanosti na milost a nemilost cizích lidí. Tento svůj úděl přijímá bez reptání a slzy vyjadřují, co prožívá. Lítost nad hříchem, odcizeností Bohu, nad tím, co je ztraceno a co z lidského hlediska nelze napravit.

Na rozdíl od jiných setkání s potřebnými se tentokrát Ježíš neptá, ale přímo vybízí k víře: „Neplač!“ Žena dovoluje Ježíši, aby přistoupil k mářám a dotkl se jich. Ti, kteří je nesli, se zastavili. Ježíš se dotýká toho, co je této ženě nejdražší, na čem vždy lpěla, v čem viděla svou hodnotu, zdroj své radosti a nadějí. Nyní dává v důvěře prostor Ježíši, aby vstoupil do tohoto vztahu, aby si vzal, co dosud patřilo jen jí.

Ve starozákonním příběhu vzkříšení chlapce chudé vdovy to slyšíme ještě důrazněji. Eliáš vzal ženě dítě z klína a vynesl ho do svého pokoje. Tam se nad ním v modlitbě třikrát sklání, spojuje svůj dech s jeho dechem, svůj tlukot srdce s jeho srdcem. Ježíš se dotýká nosítek, přestože se tím znečišťoval, nechává se

poznámenat říší mrtvých, protože se slitovává nad matkou. Lítost, soucit Ježíšův se v mnohém liší od našeho soucitu s umírajícími hladem, obětmi teroristických útoků a přírodních katastrof. Je nám to lidsky líto, ale žijeme si dál jako předtím. Ježíš však vstupuje do skutečnosti smrti a bere její příčiny na sebe. On je ten, na němž se vyzuří síly zla, na něhož bude svalena všechna vina, který „odskáče“ to, co my jsme natropili. On je ten, který to unese a překoná osten smrti láskou a poslušností Bohu. Tam, kde umírají lidské vztahy, a tak i člověk sám, je vzkříšením k životu věčnému.

Ztrácení, loučení, odevzdávání patří i k našemu životu. Nejhorší, když je toto ztrácení poznamenáno pocitem hříchu a viny, jak to vyjádřila vdova před Eliášem. Od ztráty života nás pak neochrání ani obviňování druhých. Zachránit nás může, jen potkáme-li se s Ježíšem. Ježíš nás odčleňuje od toho, koho ztrácíme, aby nás učinil ještě osamělejšími, a tím více důvěřujícími a spoléhajícími na něho. Bere nám to, co je mrtvé, a vrací to, co je živé. Spojuje se

s naší smrtí, aby nás pozval na svou cestu smrti a vzkříšení. Každý kříž – pověšený na zdi, který nosíme na krku, kterým se poznamenáme v prosbě o ochranu a požehnání – potvrzuje skutečnost toho, co prožila ona vdova: člověk musí prožít smrt, setkat se v ní s Ježíšem a přijmout jeho osvobození, aby jeho život byl opravdu životem. To je poselství křtu i odkaz všech svědků Páně.

Mrtvý se posadil, začal mluvit a Ježíš ho vrátil jeho matce. Mluvit, vyjadřovat se, dostat dar řeči, rozvinout své schopnosti, být sám sebou a přitom žít v láskyplném vztahu k lidem okolo, to je zázrak Ducha svatého, jehož příchod jsme si nedávno připomínali. Druzí nejsou konkurenti a zdroj stálého nebezpečí, ale přátelé, před nimiž se člověk nemusí bát mluvit, protože odpuštění a milosrdenství je základem přijetí a porozumění jeden druhému. Bůh navštívil svůj lid a navštěvuje nás v Pánu Ježíši. Z tohoto příběhu můžeme čerpat důvěru a naději pro všechny chvíle našeho života.

Světlá Košíčková

*Pane Ježíši, mnoho krásných slov
slycháš ze všech kostelů, sborů, modliteben.
Bereme tvé jméno mnohdy zbytečně a nadarmo
a pak se ho dovoláváme v neštěstí
a divíme se, že nejsme vyslyšeni.
Smiluj se nad námi nehodnými a vyslechni nás,
když k tobě nepozvedáme jen své hlasy, ale i svá srdce.
Buď milosrdný k nám jako k matce v Naim a slovem
svým vzbud' ze spánku smrti naši víru, lásku a naději.
Bud' ti čest a sláva na věky věků.*

ROZLOUČENÍ S VĚROU ENDRŠTOVOU

Po dlouhé zákeřné nemoci nás navždy opustila sestra Věra Endrštová-Holčáková, působící dlouhá léta v náboženské obci v Praze-Spořilově. Svoji duchovenskou přípravu zahájila při zaměstnání pod vedením profesora ThDr. Rudolfa Horského v době jeho působení na Husově československé bohoslovecké fakultě v Praze. Jako místní farář dbal na to, aby si sám vychoval svou pomocnici, neboť duchovní péče zahrnovala tehdy nejenom území Spořilova včetně sídliště Spořilov, ale též sousední obce Záběhlvice a Zahradní Město.

Sestra Věra absolvovala dálkový kurs pro laické kazatele, který úspěšně dokončila. Jáhenské svěcení jí slavnostně udělil dne 21. května 1989 patriarcha prof. ThDr. Miroslav Novák ve Sboru profesora Aloise Spisara na Spořilově. S velkou obětavostí se zapojila do duchovní péče a byla vždy bratru Horskému dobrou a spolehlivou pomocnicí, zejména v části naší náboženské obce v Záběhlicích. Ve své obětavé službě pro církve pokračovala i za působení farářky sestry ThDr. Anny Lukešové. Po jejím odchodu do

důchodu a po nástupu jáhna Jana Hlavsy na faru s ním pravidelně vedla bohoslužby na Spořilově i na Zahradním Městě.

Po kázání se vždy ujala vedení části liturgie a církevního obřadu spojeného s vykonáním svátosti večere Páně. Pokračovala v této službě velmi obětavě i v posledním roce činnosti, kdy se již projevovaly známky zákeřné nemoci. Poslední týdny příznaky své nevléčitelé choroby hodně trpěla a její tělesná schránka pomalu odcházela na věčnost. Po krátkém pobytu v nemocnici v Motole se sice ještě vrátila domů k rodině, avšak závěr života strávila v domově s pečovatelskou službou na Spořilově, kde zemřela klidně dne 17. května. Na přání zesnulé se poslední rozloučení konalo v úzkém kruhu rodině.

Sestra Věra Endrštová byla oblíbenou pastýřkou svého stádečka, jemuž sloužila duchovním slovem a bohoslužbou po celých dvacet čtyři let v naší náboženské obci na Spořilově i na Zahradním Městě. Její věčnou památku si uchováme trvale v našich myslích a srdcích.

za RS Vladimír Prchlík

ZA BRATREM JAROSLAVEM METYŠEM

Odešel dobrý člověk, věrný bratr, hudebník, sportovec Jaroslav Metyš z Litomyšle. Narodil se v roce 1930 v rodině faráře a významného hudebníka Jaromíra Metyše, spoluzakladatele hudebního festivalu Smetanova Litomyšl. Bratr farář dlouhá léta vedl pěvecký sbor Vlastimil a dirigoval Litomyšlskou filharmonii. Toto prostředí zanechal v Jaroslavi hluboké kořeny. Studoval gymnázium. V politických procesech v padesátých letech byl souzen a uvězněn. U Jaroslava to bylo ve vykonstruovaném procesu ve Svitavách a u jeho bratra Karla – dosud žije na faře naší církve v Moravské Třebové – v procesu se studenty litomyšlského gymnázia, kteří roznášeli letáky proti režimu, a rektorem Stříteským. „Největším“ prohřeškem bylo údajně to, že sejmuli v učebně

obraz Stalina a prý ho někam uložili. Jak je známo, bratr farář jel do Prahy za dr. Zdeňkem Nejedlým a prosil o adekvátní rozsudek. Dr. Nejedlý br. faráře nevyšlyšel a odsouzení byli odvelečeni do vězení...

Jaroslav po návratu pracoval v podniku Vertex Litomyšl. Celý život se věnoval hudbě. Padesát let hrál při bohoslužbách na varhany v našem sboru a doprovázel zpěváky při satebních obřadech ve sboru, v muzeu i na zámku. Dlouhá léta byl kapelníkem skupiny Vertex. Miloval fotbal a vedl mladé sportovce. Zemřel 4. května tohoto roku. Bratře Jaroslave, měli jsme tě rádi. Budeš nám chybět. Diváš se na tu nádhernou Litomyšl z muzikantského nebo a my ti za vše moc děkujeme!

Sestry a bratři z NO Litomyšl

BUĎME ZBOŽNĚJŠÍ

Dokončení ze str. 1

Ved' síla celého stromu je v koreňoch. Teda v Biblii, v púštnych otcích, v cirkevných otcích a v mystickej tradícii kresťanského východu i západu, samozrejme vrátane utrakvistickej tradície. Je tam veľa duchovných pokladov, ktoré nám pomôžu naučiť sa hlbšej modlitbe, láske a jednote, ale aj dobrej srdca a milosrdenstvu. Dôverujme našim ľuďom, sú tu krásne osobnosti, ktoré majú mnohé charizmy a dary a pracujú pre Božie dielo. Nebojme sa, máme svetu čo ponúkať.

Jak vnímáte budoucnost církve a náboženství v naší společnosti? Pozitivně. A nielen v českej a slovenskej societe. Spoločnosť bez religiozity by bola mŕtva. Comte, Feuerbach a Marx si mysleli, že náboženstvo zmizne z povrchu zemského, len čo ľudia mentálne vyspejú. Opak je prav-

dou. Viera nielenže nezmizla, nezlikvidovali ju násilím ani žiadne hnedé či červené totality a prežila aj vďaka intelektuálnym elitám. Dnes ľudia prepadajú konzumu, ale následne zisťujú, že ich život je prázdny a „bez šťavy“. A tak opäť hľadajú cesty, ako ho spojiť s večnosťou a s tým, čo nás presahuje. Preto tu vidím veľký misijný priestor. Cirkve má dávať ľuďom živé svetlo: Krista a jeho nádej, lásku, slobodu a duchovnú orientáciu. Ako hovorieval Sokrates: sochár nemá vytvárať sochu. On má iba odlupovať kameň, aby sa objavila socha, ktorá je v ňom ukrytá. Ako kňazi nemáme ľudí modelovať na svoj obraz, robiť z nich nesvojprávne stádo, nalievať im rozumy a „hovorové pravdy“. Máme ich inšpirovať a motivovať, aby sami s radosťou kráčali po Kristovej ceste a kvitli v krásnu pestrofarebnú lúku.

Děkujeme za rozhovor

PASTOREM V UGANDĚ

Dvanáct let jako pastor bojoval v jižní Africe proti šíření nemoci AIDS a vyzýval ke smíření obyvatel různé barvy pleti. Dnes Solomon Nkesiga již jako rektor univerzity v ugandské Mbaraře hledá v České republice podporu pro mezinárodní projekty. „Zkušenosti vašich univerzit by v Ugandě nesmírně prospěly,“ říká dvaadesátiletý pastor anglikánské Ugandské církve.

V jihoafrické Ugandě se dá například sklízet úroda i dvakrát ročně. Přesto spousta lidí trpí hladem. „Nemáme žádný systém, lidé sází plodiny velmi chaoticky. Musíme se to naučit, třeba i od vás,“ shrnuje Nkesiga. V Brně nyní absolvuje řadu schůzek s představiteli zdejších univerzit. A se svojí Univerzitou biskupa Stuarta má velké plány. Nyní má škola čtyři fakulty – pedagogickou, ekonomickou, právnickou a aplikovaných studií. „Viděl jsem váš kampus v Brně-Bohunických. Něco takového chci vybudovat,“ plánuje rektor. Právě vzdělání podle něj může poměry v chudých zemích zlepšit. Svědčí o tom jeho celoživotní zkušenost. Když v sedmácti letech uvěřil v Boha, chtěl všeho nechat a začít kázat. Jeden známý mu však poradil, aby nezahazoval studia. „Řekl mi, že jako vzdělaný budu moct ovlivnit víc lidí. A to se také stalo,“ vzpomíná Nkesiga, který má dnes tituly před i za jménem. V letech 1993 až 2005 působil jako anglikánský farář v Jihoafrické

republice (JAR). „Biskup mě přidělil do čistě bělošské farnosti. Země byla tehdy velmi rozdělená mnohaletou segregací obyvatel. Tak jsem tam založil školu pro malé černošské děti,“ líčí Nkesiga. Celý život usiluje o smíření lidí a šíření evangelia. Napsal řadu knih o tom, jak vést morální život. Ale rozhodně nezůstal jen u slov. Kvůli apartheidu se v JAR dlouhá léta zcela přehléžl problém šíření nemoci AIDS. „Věděl jsem, že musíme lidem otevřít oči a ten problém všem ukázat. Vytvořil jsem třeba obrovský plakát a šel si jako pastor stoupnout na tržiště, kde si mě lidé všimali nejvíce,“ vzpomíná farář, který v Brně navštívil i budoucí kazatele naší církve. Na Univerzitě biskupa Stuarta by rád v budoucnu přivítal i české studenty. A některé africké by na oplátku chtěl poslat studovat do Brna.

V Ugandě čelí církve docela jiným problémům než ve střední Evropě. Zapojují se tam například do boje s nemocí AIDS. Řada obětí nemoci

po sobě zanechává děti. Ty se pak bezprizorně pohybují v krajině. „Staráme se o ně, posíláme je do školy a zajišťujeme jim zdravotní péči. Pomáhají nám při tom i partnerské farnosti v Německu,“ líčí Nkesigova neteř Annette Akankwasa, která vede rozvojové centrum na ugandském venkově. A v tamním kostele i káže. Pomoc pro její projekt mohou zvážít i náboženské obce naší církve. Podpora Ugandské církve ze strany protestantů ze světa má však i svá úskalí. „Když s něčím nesouhlasíme, pomoc automaticky končí. Teď nám například zrušila podporu jedna americká církve, protože nesouhlasíme se sňatkem homosexuálů,“ zmiňuje Annette ožehavé téma. V Ugandě je nyní 87 procent křesťanů, z toho 41 procent římských katolíků, 35 procent anglikánů a zhruba 11 procent letničních křesťanů. Právě ti nyní tamním anglikánům houfně odvádějí věřící. Muslimů je v zemi asi 12 procent.

Michal Horák

STŘÍPKY Z ARCHIVU

K NAŠIM LETNÍM TÁBORŮM
ANEK CO SE PSALO V ZÁPASE 23/1933

Milé sestry a bratři, nedávno jsme přinesli novou rubriku, věnovanou starším článkům otisknutým v našem časopise a v tomto čísle je jejím obsahem pozvání k návštěvě jednoho prázdninového místa na Slovensku, které vyšlo r. 1933. I když dnes tamní příroda asi nebude zcela „čistá a nevykořisťovaná“ jako v době autora br. Ondrouška, a pobyt zde bude o něco dražší, snad vás slova z minulého století pohladí po duši stejně jako nás a možná stejně nostalgicky zatoužíte přenést se do malebné krajiny lázní Černohorské Kúpele. A proč ne? Začátek léta na sebe nenechá dlouho čekat...

K našim letním táborům

Mnozí již dnes dělají plány, jak nejlépe a nejlaciněji užítí dnů své dovolené. Sedí nad mapou, pročítají cestopisné příručky, žádají o prospekty různých lázní a letovisek a nemohou se dlouho rozhodnouti, neboť naše republika má tolik a takové krásy přírodní, že se podobnými krásami může stěží jiný stát pochlubit. Nač tedy hledati krásy přírodní v cizině, dokud neznáme krásy své vlasti? Nač nosit peníze cizině, když u nás jest jich tolik potřebí? Svůj k svému! I my, Čechoslováci, budeme se letos řídit tímto při volbě prázdninového pobytu. Máme na vybranou. Jednoty mládeže uspořádají tři letní tábory na různých místech v historických zemích a to v Čechách v Náchodě a v Písku, v zemi Moravskoslezské u Lipníka pod Helfštýnem. Poplatky za pobyt v těchto táborech jsou tak mírné, že i chudší bratři a sestry mohou si popřáti několik dní pobytu v nich. Pořadatelé těchto letních táborů uveřejnili již programy a podmínky přijetí. Ty, kteří chtějí poznati Slovensko,

jeho nesmírné bohatství krás přírodních, chci upozornit na výhody, které všem bratřím a sestrám poskytuje ozdravovna Černohorské Kúpele. Prožil jsem v Černohorských Kúpelích dvoje prázdniny a pobyt v nich byl nejkrásnější z mých prázdninových pobytů. Jsou to malé lázně, 20 km jižně od železniční stanice Spišská Nová Ves, s níž jsou spojeny autobusovou dopravou. Leží uprostřed nádherných jehličnatých lesů, prosycených vůni pryskyřice, v místě poskytujícím nádherné panorama vzdálených hor. Příroda jest tam dosud čistá a nevykořisťovaná. Na blízké Polané ve výšce 1100 m, na niž vystoupíte pohodlně za tři čtvrtě hodiny, koupáte se v ultrafialových paprscích slunečních a kocháte se pohledem na protější Vysoké Tatry. Noci tu bývají překrásné. Úplné ticho, rušené nejvýše slaboučkým šumotem lesa, jenž po

denním slunci vydechuje opojnou vůni. S nebe září tisíce hvězd a nutí vás stanouti v posvátné účtě před majestátem Prozetelnosti. Před lázeňskými budovami (celkem 4) jest velký basén na koupání, takže každý může jíti přímo z pokoje do vody... Majitelem lázní je br. Čeněk Fargaš, rodem Moravan, příslušník československé církve. Lázně vykoupil z rukou Maďarů. Příslušníkům církve dává tyto výhody: Denní strava (snídaně, oběd a večeře) za 15 Kč, turistické ubytování zdarma... Majitel má lázně ve vlastní režii. Členy Klubu turistů upozorňují na výhody, které letos jim poskytují naše dráhy. Přihlášky o ubytování pošlete na adr. Čeněk Fargaš, majitel lázní, Černohorské Kúpele, p. Vondrišiel, Slovensko. Na požádání pošle vám ochotně prospekt. Na shledanou v Černohorských Kúpelích u br. Č. Fargaše.

Setkání dětí a mládeže v Přibyslavi 2013

Zveme na tábor do Přibyslavi, do naší romantické a stále rozestavěné farní chalupy s polodivkou zahradou.

Setkání pro mládež ve věku asi 12–200 let se koná od **27. července do 3. srpna**, na **odrostlejší děti** ve věku asi 8–12 let se budeme těšit od **10.–17. srpna**.

Spaní je v půdních pokojících po pěti ve vlastním spacáku, oddělené sprchy a WC. Čeká vás dobré jídlo, tři hodní vedoucí, skvělý kuchař.

Program má duchovní základ – biblické příběhy, zpívání, ranní a večerní chvály v kapli, hry, soutěže, sporty, výlety, koupání, výtvarná činnost, ohně atd. Cena za týdenní pobyt – 1 000 Kč.

Nástup je v sobotu odpoledne, můžete přijet autem, dobré spojení vlakem (nádraží je blízko, na pomoc vyšleme spojku). Vezměte si spacák, dobré boty, sandále, plavky, pláštěnku, pro jistotu teplé oblečení, potřeby osobní hygieny. Neberte nic cenného.

KONTAKT: František Tichý, Komenského 20, Jihlava
tel.: 736 265 817, email: frantisektichy@email.cz.

ZPRÁVY

Setkání u Mikuláše

Přijměte pozvání náboženské obce Praha 1 – Staré Město při příležitosti Světového dne modliteb (tento rok za Francií). Uslyšíte autentické svědectví na téma „*Byl jsem cizí a přijali jste mě*“. Pondělí 10. června od 17.30 h. Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí. **Šárka Musilová**

Přednáška v Lounech

Náboženská obec naší církve v Lounech srdečně zve na přednášku prof. Jana B. Láška, děkana HTF UK Praha, profesora církevních dějin a specialisty na problematiku christianizace Evropy a vlivu Byzance na tento proces. Přednáška „*Patriarcha Fotios a cyrilometodějská misie*“ se uskuteční při příležitosti 1150. výročí příchodu slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu, koná se v sále radnice 12. června od 18 h. Vstup volný. **Helena Smolová**

Ekumenická bohoslužba

V kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Karla Velikého v Praze na Karlově se 20. června od 17.30 h uskuteční ekumenická bohoslužba slova za policisty, kteří padli v boji proti

drogám, a za oběti drogové závislosti. Bohoslužbu pořádá Národní protidrogová centrála a Křesťanská policejní asociace. **red**

Konference v Brně

Zveme vás 24.–26. června do školicího střediska (Lipová 26, Brno) na teologickou konferenci, kterou pořádá naukový odbor úřadu ÚR. Tématem budou praktické otázky služby a úřadu. Více informací na: kristyna.mlynkova@cshh.cz, tel. 220 398 113. **Kristýna Mlýnková**

Pozvánka do Peruce

Náboženská obec Církve československé husitské v Peruci si 23. června připomene 80. výročí postavení kaple Mistra Jana Husa. Program:

- 15 hodin – Sváteční bohoslužbu bude vysluhovat pražský biskup ThDr. David Tonzar.
- 16.30 hodin – Při společném posezení a občerstvení vystoupí lounský pěvecký sbor Kvítek. Všichni jsou srdečně zváni.

Ještě dříve, v neděli 9. června v 15.30 hodin se v kapli M. J. Husa uskuteční koncert skupiny historických nástrojů ZANYKA. Dobrovolné vstupné bude věnováno pro pěstounské rodiny. **red**

Výstava o Bibli kralické

Zveme do kostela svatého Václava v Resslově ul. 6 v Praze na výstavu Bible, klenot evropského písemnictví – 400 let od vydání jednodílky. Výstava ke zhlédnutí: úterý, středa, čtvrtek 13–17 hodin. **red**

Večerní bohoslužby

Zveme do kostela svatého Václava Na Zderaze (Resslova 6, Praha 2).

- Neděle 16. června od 19 hodin zde bude sloužit bohoslužbu Mgr. Jiří Lukeš Th.D. a Mgr. Emanuela Blažková.
- Neděle 23. června od 19 hodin slouží bohoslužbu Mgr. Lukáš Volkman.

Připomínáme, že večerní husitské bohoslužby se konají i v týdnu, každý čtvrtek od 18 hodin v Holešovicích a každý pátek od 15.30 hodin v kostele Bohnické léčebny. Vždy druhé úterý v měsíci se scházíme k modlitbám za církev. Setkáme se opět v úterý 11. června od 18 hodin ve Wuchterlově ul. 5 v budově naší církve. **red**

Koncerty u sv. Mikuláše

- 10. 6. – 20 hodin
Bach Dvořák, Liszt, Gershwin
Od baroka k jazzu
Prague Brass Ensemble
A. Bárta – varhany
- 11. 6. – 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák
Mendelssohn-Bartholdy
J. Kalfus – varhany
Y. Škvárová – mezosoprán
- 12. 6. – 17 hodin
Bach, Händel, Telemann
J. Popelka – varhany
M. Lopuchovský – flétna
- 13. 6. – 14 hodin
Capilano University Singers
- 13. 6. – 17 hodin
Händel, Bach, Telemann,
Mozart
I. Hanzal – varhany
F. Bílek – trubka
- 14. 6. – 17 hodin
Bach, Schubert, Dvořák, Verdi
J. Kšica – varhany
T. Jindra – bas
- 14. 6. – 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Prague,
V. Návrat – barokní housle
- 15. 6. – 17 hodin
Bach, Mozart, Franck, Caccini
Canto Corno e Organo
Trojanová – varhany
Kýralová – mezosoprán
T. Kýral – lesní roh
- 15. 6. – 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga
(soubor historických nástrojů)
V. Návrat – barokní housle
- 16. 6. – 17 hodin
Mozart, Beethoven, Bizet, Haydn
Pražské dechové kvinteto
Machat – flétna
Likin – hoboj
V. Mareš – klarinet
Wichterle – fagot
J. Vobořil – lesní roh
- 16. 6. – 20 hodin
Bach, Händel, Vivaldi, Mozart
Koncert pro varhany a orchestr
Camerata Pragensis Orchestra
A. Bárta – varhany

ZEKUMENY

EKUMENICKÉ FÓRUM KŘESŤANSKÝCH ŽEN

Konečně vím, proč se letos jaro tolik opozdilo.

To proto, aby mohlo propuknout v největší nespoutané kráse k oslavě Stvořitele právě na Svatodušní svátky.

Ty dny plné jasu, čerstvě zeleně a jarních vůní patrně panovaly v Česku všude. Ale ne všude mohly být okolnosti tak příznivé jako ve svahu nad brněnskými Pisárkami, kde má naše církev školicí středisko s parkovou zahradou, která dotváří pocit harmonie. A jak už to tak bývá, člověk občas pocítuje hrdost nad věcmi, na nichž nemá sebemenší zásluhu, takže jsem prožívala mezi účastnicemi z jiných denominací chvíli trochu omluvitelné hostitelské pýchy. Počet přítomných kolísal, v sobotu nás bylo skoro do třicítiky, a třeba obě účastnice z Rakouska (kde je Svatodušní pondělí nepracovní den) ujišťovaly, že v jiném termínu by jich určitě přijelo víc. Ale s jakým lepším předznamenáním nebo lepším patronem se mohlo konat mezinárodní setkání, které má podporovat sblížení mezi církvemi, vzájemné porozumění a prosazování společných zájmů, než ve znamení Ducha svatého?

Pořadatelem bylo hnutí nazvané **Ekumenické fórum křesťanských žen**, jež bylo založeno na dvou evropských ekumenických shromážděních (v Basileji 1989 a ve Štýrském Hradci 1997). Nemá nic společného s halasnými feministickými aktivitami, nabroušenými proti mužům, ale vychází z toho, že křesťanský smýšlející ženy mají také křesťanský jednat. Mají využít síly vznikající tým, že se spojí ke společné modlitbě a usilování o spravedlivější svět, v němž mají být podle poselství evangelia ženy zcela rovnoprávními partnerkami mužů. Ústřední téma setkání ve dnech 17.–19. 5. bylo filosofické i praktické a znělo *Křesťané a etika*. K přednesení hlavní přednášky byl pozván jediný muž, který se účastnil setkání: doc. dr. Pavel Keřkovský, který vede katedru křesťanské etiky na evangelické fakultě UK v Praze – takže vlastně nikdo nemohl být povolnější.

Začal poněkud provokativně: Křesťanství a etika... že se nás to netýká? Pozoruhodně se mu podařilo shrnout do jednoho vystoupení jak historické základy tohoto širokého oboru a vymezení základních pojmů, tak i komentovat Zásady ČCE, které formulovala jako etický základ evangelická filosofka a pedagožka Božena Komárková v roce 1968, a nakonec také promítnout některé teze do naší současnosti.

B. Komárková hovoří o providenční Boží přítomnosti ve společnosti, a to navzdory všem lidským rádnům a zlořádům. Jsou pro ni důležité čtyři kategorie: právo, instituce, včetně církevních, spravedlnost a milosrdenství. Ty první tři jsou pro politologa obvyklé, ale milosrdenství – to nevykazuje socioregulační charakter a nelze je soudně nebo politicky vymáhat. A přitom jeho biblické pojetí má nesmírnou závažnost, a je také tématem etiky sekulární, krásné literatury, filmových a dramatických příběhů. K milosrdenství se druzí ještě další kategorie – pokání a odpuštění. Ježíš sice vyzývá k dodržování zákonů, ale sám svým příkladem nejednou ukazuje, že je třeba neuposlechnout, je-li zákon nemilosrdný (například ukamenování cizoložnice). Státní instituce a zákony jsou darem, jinak by lidstvo zahynulo v chaosu a násilí, avšak nespravedlivé zákony se nesmějí respektovat. Pocit právní jistoty má být pevnou součástí společenské kultury, do níž přináší Evangelium hodnotné vztahy (zákon má být vykládán ve prospěch obžalovaného, i odsouzený zůstává pro křesťana bratrem, i vrahovi může být odpuštěno, nejvyšším výrokem právního řádu je udělení milosti).

Keřkovský závěrem vysvětlil, kde křesťané mohou nasadit páky a kde to ze zákona nejde, a naopak kde politikové a veřejní činitelé, zmocnění k regulaci ekonomických a správních oblastí, nesmějí zasahovat do výsostných sfér náboženských a kulturních hodnot.

Na hlavní přednášku navazovala vystoupení ze Slovenska, z Maďarska a z Rakouska, a dále konkrétněji orientované příspěvky k modlitební aktivitě matek, k etice mladých i těch dříve narozených a vztahů mezi nimi. Obzvlášť působivé bylo vystoupení dr. Aleny Váchové z Brna, která hovořila o starých lidech. Dovolím si vybrat z něj dva momenty s velkou obecnou platností: na stáří by se měl člověk začít připravovat již jako dítě. Ano, soužití v několikage-nerační rodině bývalo kdysi dobrou přípravou pro život i pro jeho závěrečnou část. Děti se odmala učily, jak trpělivě a s respektem je třeba chovat se k starým lidem. Dnes jsou vesměs generace separovány a stáří je divný strašák, který se nás netýká... Druhá teze se vztahovala k finálnímu stadiu, jež bývá provázeno bolestí těla i duše. Proti fyzické bolesti existují účinné léky, ale utrpení způsobené pocitem bezmocnosti pomůže zmírňovat jen citlivá přítomnost laskavých lidí kolem. Ano, aby člověk, který býval kdysi velmi aktivní, akceptoval fakt, že je zcela odkázán na ostatní, k tomu bývá zapotřebí heroismu... Není lehké připravit se na takovou situaci, ale nic jiného nezbyvá – je totiž docela pravděpodobné, že nás to čeká.

Diskutovalo se neobvykle živě, hodně se zpívalo, amatérské klavíristky se postaraly o doprovod, sobotní večer byl doplněn aktuálním vyprávěním o ženách na Ukrajině. Na nedělní bohoslužbě se podílely skoro všechny přítomné a zdálo se, že tam vane i Duch svatý, tak soustředěně a usebraně to byly chvíle. Je zvláštní, jak slavnostní, vpravdě povznášející atmosféra se může vytvořit, když se každý modlí svým jazykem, ale se stejnou myšlenkou upjatou k jednomu Bohu. **Pavla Váňová**

Ústřední rada Církve československé husitské vyhláší výběrové řízení na místo pracovníka/pracovnice personálního odboru.

Základní předpoklady:

- minimálně středoškolské vzdělání s maturitou
- znalost obecně platných právních předpisů v oblasti personalistiky
- duchovní Církve československé husitské nebo členství v této církvi

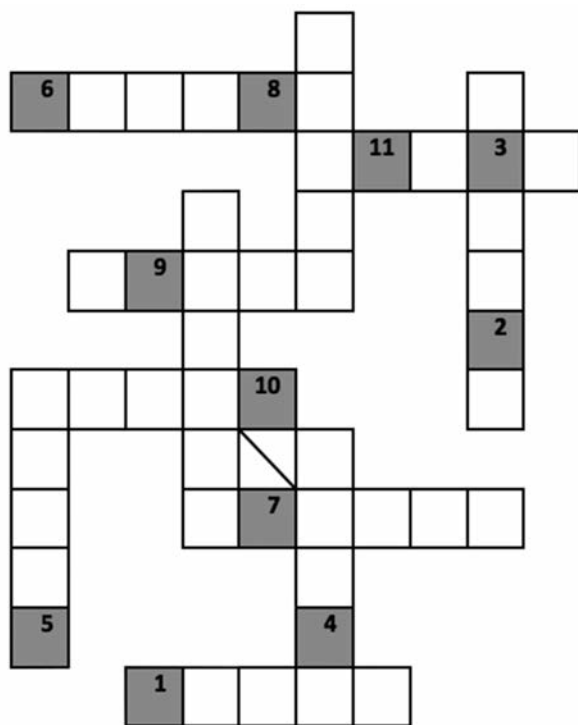
Příhlášky s životopisem zasílejte na adresu ÚR ČCSH, Wuchterlova 5, Praha 6, 160 00 nebo na emailovou adresu ustrednirada@cshh.cz nejpozději do 30. září 2013

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

VZKŘÍŠENÍ SYNA NAIMSKÉ VDOVY

Doplňte slova ve směru shora dolů a zleva doprava.

6 písmen: chlapec, pravím, průvod, zástup

5 písmen: brána, matka, město, mrtvý, okolí, vdova, vstaň

(Řešení z minulého čísla: Nejsm hoden.)

Jana Krajčičířková

